

Demi Winters
A CSONTOK ÚTJA

DEMI WINTERS

A
CSONTOK
ÚTJA

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Road of Bones

Copyright © 2023 by Demi Winters
Originally self-published by the author.
First published in the US by Ballantine Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.
Translation rights arranged by Sandra Dijkstra Literary Agency.
All rights reserved.

Hungarian translation copyright © 2025 by Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia bármilyen formájának
betanítására használni.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

Szerkesztette
KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

ISBN 978 963 452 982 8

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

I. FEJEZET

Skarstad

Silla Nordvig hitt azokban az apró jelekben, amelyeket az ősi istennek hagytak a halandóknak: hogy a vörös ég meglepetést jósol, a flíta változást hoz, a fekete sas pedig a halál hírnöke. Ami még fontosabb, azt is tudta, hogy a balszerencse hármас csoportban érkezik, így hát nem kellett volna meglepődnie, amikor megszólaltak azok a nyomorult harangok. Ő mégis összerendezte a félelemtől.

Miután lemosta a kenyértésztát a kezéről, Silla megszáritotta a tenyerét a házilag szőtt szoknyája durva anyagában. *Hamvak!*, gondolta. Ez a hét kezdte tényleg megviselni.

Az egész akkor kezdődött, amikor Vörös Olaf a tervezettnél egy héttel korábban kérte a bérleti díjat, mérhetetlenül leapasztva az eleve szegényes költségvetésüket. Aztán Silla megégette a hüvelykujját, miközben kivette az árpatortácskákat a parázsból, és az egész adagot beleejtette a tűzbe. Egyre drágább lett a gabona – három hosszú tél követte egymást sorban, a termés elsatnyult, az aratás pedig biztosan nem lesz bőséges. Silla súlyos leszúrást kapott a hibájáért.

És most eljött a harmadik balszerencse a héten: azok az utálatos harangok.

Silla lesimította a virágos hímzést a kék kötényruhája öve mentén – Gunnell jarl minden női alkalmazottja ugyanilyet viselt a házban –, és elindult kifelé. A vaskulcsok csörgése jelezte a háztartás fejének, Gunnell jarl feleségének, Berának az érkezését. Silla gyorsan beállt a sorban a helyére, az ujjait feszesen összefonta, miközben Bera megszámolta őket.

– Tizenkettő. Rendben, mindenki induljon! – mondta kedvesen, és kiterelte őket. – Reméljük, gyors lesz. Mindenki számára.

Könnyű szellő simította meg Silla arcát, és kihúzott néhány gesztenyebarna fürtöt a szorosan összefont copfjából, amikor kilépett az ösvényre. Habár a felhők elrejtették a napot és szürkére festették az eget, kellemesen meleg volt. Egy darázs zúgott az arca mellett, elhessegette. Madarak csicseregtek a birtok kertjében. Egy pillanatig szinte békésnek tűnt. Egészen addig, amíg hosszan és olyan hangosan kongani nem kezdett a harang, hogy Silla a fogát csikorgatta tőle.

A többiekéhez igazította a lépteit, a szemét az előtte haladó lány kék szoknyájára szegezte. Libasorban haladtak végig a ke-reknyomoktól barázdás ösvényen. Sillának nem kellett hátrapillantania ahhoz, hogy tudja: Gunnell jarl meg az emberei – harcosok, lovászok és földművesek egyaránt – követik őket. A jarl egyike volt a nemesség azon kevés tagjának, akik nem Norvalandban foglyul ejtett thrallokkal dolgoztattak, de ha mégis lettek volna rabszolgái, ők is csatlakoztak volna hozzájuk. A harangok egy kis időre eltörölték az emberek közötti különbségeket, és rangtól függetlenül minden tíz telet megért íselduritól megkövetelték a részvételt.

Silla az istálló felé pillantott, de nem látta az apját. Pedig ott kell lennie valahol a földművesek között a sárfoltos, szürke tunikájában. Letörli az arcáról a mocskot, aggódik Silla miatt, mindkettejük miatt, és arra gondol, hogy túl sokáig maradtak Skarstadban. Ideje új életet kezdeni. Már megint.

Végigsétáltak a letaposott földúton, kiléptek a falu karósánc védőfalából nyíló kapun, elhaladtak a nádfedeles rönkházak mellett. Az otthonok előtt csinos farakások emelkedtek, a konyhakertekben buján nőttek a fűszernövények és a zöltségek. Skarstad apró, átlagos falu volt, ugyanolyan, mint a legtöbb település Sudur területén. Silla már csak tudta, hiszen elég sokban élt már. Rendezett, magas fallal védett község, ahol a két fő útvonal egy központi, fákkal hatá-

rolt téren keresztezte egymást. Az ivócsarnokot szépen karbantartották, a tornácokat lesöpörték, az udvart vérfoltok borították.

A kongás egyre jobban felerősödött, és egyre baljósabbnak érződött, ahogy közeledtek a térhez. A hangja vibrált Silla csontjaiban, a zsigerei minden lépéssel egyre jobban összerándultak tőle. A férfiak és a nők, a kereskedők és a gazdák egyaránt felsorakoztak, a tömeg ellepte az egész utat. Végül bekanyarodtak a sarkon a főtérre. Silla a hatalmas klaernar harcos felé csoszogott, aki az éles szélű, fekete szikladarabokkal megpakolt kocsi mellett állt, és mindenkinek a kezébe nyomott egy követ, aki csak belépett az udvarra. Silla várakozás közben lesütötte a szemét, úgyis tudta, mit látna, ha felnézne. Elfojtott, esedező hangok lebegtek a téren át. Könyörgés.

Fölösleges, gondolta Silla undorodva.

A klaernar harcos előtte magasodó, nyomasztó alakja mintha elszívta volna előle a levegőt. Az olykor a Király Karmának nevezett klaernarok mind félelmetes termetűek voltak, Silla pedig a harcos csizmáján tartotta a szemét. Kopott volt, sárfoltos és furcsamód megnyugtató látvány, mivel azt bizonyította, hogy a viselője is csak ember. Ha Silla felemelte volna a tekintetét, fekete páncélinget látott volna üvöltő medvét ábrázoló, csillogó ezüst váll-lapokkal. Azt is tudta, hogy a férfi arcára három karmolásvajnyot tetováltak.

Az emberek azt beszélték, hogy Íseldur másodszülött fiai nemcsak testileg, de szellemileg is megváltoztak, amikor elfogadták a karmot. Történt velük valami, miközben átmentek a szertartáson, és hűséget esküdtek Ivar királynak meg a medveistenének, Ursirnak. Akármilyen apró termetűek voltak is a szertartás előtt, átváltozva tértek vissza: magasak és erősek lettek, akár a hegyek, az újonnan megjelölt arcukba örökre belevésődtek a fenyegető pillantás ráncai. Azt mondták, Ursir áldását hordozták az ereikben, ami még tovább mélyítette Silla nyugtalanságát.

Amikor a Király Karma a tenyerébe nyomott egy darab durva obszidiánt, Silla meggörnyedt a súlya alatt. A kő sima, fényes

felszínére bámult. Hogy lehet valami egyszerre ilyen gyönyörű és ennyire taszító?

A visszhangos harangszó fülsiketítővé erősödött a tér közelében, magához térítette a gondolataiból. Silla megindult előre, a szeme ide-oda cikázott Gunnell jarl kékruhás segítőit keresve. Valahogy elveszítette őket. Egy futó pillanatra felemelte a tekintetét, hogy szétnézzen.

Hiba volt. Tudta, hogy az, mégsem bírta megállni. A tér közepén álló köremelvénnyel három V alakú szerkezet magasodott, közöttük rúnákkal vésett oltárkö állt. Az elítélteket odakötözték egy-egy fatákolmányhoz, a karjukat szélesre tárták, a két lábfejük a talpazathoz rögzítették egymás mellett. A fejükre vasmaszkot raktak, ami elnyomta a hangjukat. Kár, hogy a szemüket nem takarta el; azok a szerencsétlen lelkek mindent láttak: a tömeget, a köveket, a haláluk elkerülhetetlenségét. Silla úgy vélte, a várakozás is a büntetés része volt.

Remegett a lába, a tekintete összekapcsolódott a középső nőével. Az elítélt szeme elkerekedett a félelemtől, villogott a fehérje. Silla szíve elszorult, amikor rájött, hogy nem egy nőt, hanem egy tizen-egynéhány éves lányt lát. A gyerek arca összefolyt a szeme előtt, a barna szeme átváltozott a saját anyja élenkzöld íriszébe, sürgette, hogy forduljon el...

Nem.

Silla remegve kifújta a levegőt, és erővel lesütötte a szemét. Nem ez volt a megfelelő pillanat arra, hogy hagyja előtörni az emlékeit.

– Következő! – üvöltötte a klaernar, magához térítve Sillát a gondolataiból.

Körbenézett, és végre meglátta a jobb oldalán a kék-barna egyenruhát. Gyorsan csatlakozott hozzájuk.

A szőke kislány is velük tartott, az aprócska gyerek kilógott Gunnell jarl személyzetéből. A kócos haja a nyakára tapadt, az arca csupa kosz volt. A kísérteties, kék, mandulavágású szemével

épp Sillára nézett, miközben az ujjai a szakadt, gyűrött hálóinge szegélyével matattak.

– Jobban oda kellene figyelned – csendült fel a vékonyka hangja.

Silla még régebben próbálta kitalálni, mennyi idős lehetett, és nagyjából úgy becsülte, hogy öt vagy hat telet érhetett már meg.

– Ahogy neked is a modorodra – felelte szórakozottan.

– Mit mondtál, Katrin? – kérdezte Bera komoran.

Silla pillantása Bera acélos arcára rebbent.

– Én... nem hozzád beszéltem – motyogta.

– Akkor kihez? Kivel beszéltél?

Silla pillantása visszafordult oda, ahol az előbb a kislány állt, de mostanra hült helye maradt. *Eleget beszéltél*, gondolta, és összeszorította az ajkát. *Szedd össze magad, Silla Margrét!*

– Olyan nehéz jó személyzetet találni – motyogta Bera. – Vagy lusták, vagy baj van a fejükkel.

Silla mély levegőt vett, miközben elfordult. A tekintete megakadt egy ismerős, néhol őszülő, szőke fejen, és összenézett az apjával. A férfi láthatóan erősebb görnyedt, amikor meglátta, mintha eddig visszatartotta volna a lélegzetét. Mellette az a kedves lovász állt, aki szőrméket meg néhány konyhai eszközt adott Sillának és az apjának, amikor megérkeztek Skarstadba – a neve Tolvik, ha nem csalt az emlékezete. Tolvik az ősz fején komor mosollyal biccentett, Silla pedig viszonzta a gesztust.

A felhők feloszlottak, előbújt a nap, a sugarai megcsillantak a csillogó ásványokon az utca járdaköveiben, és megmelengették Silla hátát.

A harangok végre elhallgattak. Teltek a percek, de a tömeg még mindig egyre nőtt, ellepte a teret, kitüremkedett a mellékutcákba. Visszafojtott beszélgetések és nyughatatlan energia telepedett az udvarra, és vágni lehetett a feszültséget a levegőben.

Végre kilépett az udvarra az Isten Szószólója. Ursir godija magas férfi volt, a fehér, kopasz koponyája csillogott a napfényben. Bő, barna palástját összecsatolta a vállánál, a szegélyébe fényes,

aranyló rúnajeleket hímeztek. Két magas klaernar harcos fogta közre, a vállukra medveszőrmét terítettek, jelezve, hogy legalábbis kaptein rangra emelkedtek. Ők is két egyforma copfba fonva hordták a hosszú szakállukat, ahogy a Király Karmaitól elvárták, a derekukra pedig kézfíjszét, kardokat, töröket szíjaztak.

Az egyik kaptein elővett egy pergamendarabot, és olvasni kezdett, a hangja hangosan, tisztán hasította át a levegőt.

– Vasszívú Ivar király, az urkai tengeri királyok leszármazottja, Harald királynak, Norvaland és Íseldur fenséges uralkodójának a fia úgy parancsolta, hogy állítsuk elő Agnes Svrakot, Lisbet Kirt és Ragna Skulit, hogy teljesítsük szent kötelességünket, és ítéletet mondjunk rájuk. A vád varázslat szándékos gyakorlása. – A kaptein a tömegre nézett. – Mit mondotok, Skarstad népe, ezekre a nőkre, akik vérlázító módon megszegték a királyságunk szabályait? Ezekre a nőkre, akik nem hisznek a törvényeinkben?

– Bűnösök! – kántálta a tömeg. Az efféle bíraskodás valójában pusztá formáság volt. Soha senki nem kiáltotta azt, hogy engedjék szabadon a vádlottakat.

Az ítélet kimondása után a godi odalépett az első elítélthez, és kihúzta a szent tört meg az aranytálat a palástja redői közül. A nő a köteleit rángatta, az elfojtott könnyölgése egyre kétségbeesettebbé vált, miközben a férfi elvágta az eret a könyökhajlatában, és felfogta a vérét az aranyozott tálban.

– Mint minden galdrának, az ő büntetésük is kövezés általi halál! – üvöltötte a kaptein. – De először vércsapolással kiengeszteljük az istenek királyát!

A hollók baljósan károgtak a harangtorony tetején, miközben a tömeg némán várt. A kő elviselhetetlenül nehéz lett Silla kezében. A tál egy hosszú perc múlva megtelt, a godi pedig belemártotta az ujjait a vérbe, aztán egy sor vonalat és kört rajzolt vele a nő homlokára – a rúnajelek megakadályozták, hogy beléphessen Ursir szent erdejébe a túlvilágon. A kopasz férfi az oltárköhöz ment, urkaiul kántált, miközben a maradék vért ráöntötte a feliratokra.

Amíg a godi a következő elítélthez lépett, Silla pillantását magára vonzotta a karmazsinvörös pocsolja az emelvényen, az első nő könyökéből lassú patakban csorgó vér. Hányszor történik még meg? Hány férfinak és nőnek kell meghalnia, mielőtt a medveisten kielégíti a vérszomját, mielőtt lecsillapodik Vasszívű Ivar galdrák iránti gyűlölete?

Az elítéltek elfojtott könyörgései egyre kétségbeesettebbé, egyre sürgetőbbé váltak, Silla pedig látta, hogy a godi elvégezte a feladatát, és a tömeg felé fordult.

– És most a vérükkel bizonyítani fogjátok odaadásotokat Ursirnak meg Vasszívű Ivar királynak! – A tömeg ujjongott, habár néhányan egyszerűen beletörődve várták a véres feladatot.

Felrepült az első kő, a csattanása felzavarta a tér csendjét. Silla előtt egy futó pillanatra egy másik kép villant fel, a fejében az anyja visítását hallotta. Csikorgó foggal próbálta elnyomni az emlékeit. Nem omolhat össze, különösen nem itt és most.

Újabb kövek repültek fel. A puffanásokat elfojtott kiáltások követték. Silla a földre szegezte a tekintetét, erősen a markába szorította a követ, miközben a falusiak kiáltásai és az áldozatok sikításai egymásba fonódtak, a fülsértő dallamtól csupa libabőr lett. Az emelvény felé araszolt Gunnell jarl többi munkásával, és a szeme sarkából látta, hogy Bera eldobta a követ. Silla lába azonban a földbe gyökerezett, maga elé meredt.

Fellobbant benne a harag, mint a tapló a kovakő szikrájától. *Ez nem helyes. Egyáltalán nem.*

– Dobd el! – mondta a szőke kislány. – A bőrdöd túl finom ahhoz, hogy kiköttesd és megkorbácsoltasd magad.

Silla mélyen beszívta a levegőt, hátrahúzta a karját, és az emelvény felé hajította a követ. Nem nézte meg, eltalálta-e a célját.

Zajlott tovább a kivégzés a vér és az örület végtelen áradatában. A hollók a fejük fölött rikoltoztak, a vértócsák még jóval azután is megmaradtak az emelvényen, hogy a nők sikolyai elhaltak, és az összevert fejük ernyedten lecsüngött. A klaernarok átkutatták

a tömeget el nem hajított köveket keresve, miközben a levegőre ránehezedett az erőszak utóíze.

– Legyen ez figyelmeztetés mindenkinek, akit vonz a varázslat csábítása! – csengett a kaptein hangja. – Nem kerülhetik el a sorsot, amelyet Ursir kivet rájuk. Vérral fognak fizetni érte. – Ezzel véget ért a látványosság, és a tömeg oszladozni kezdett. Silla ideges volt, a lába úgy elnehezült, mint a vas.

Gondolj melengető gondolatokat!, hallotta a fejében az anyja hangját. *Olyanokat, amik megmelengetik a szívedet.*

Főkakölykök. Tüsszentés. A könyvek illata.

Kiáltás hallatszott, magához térítette a merengéséből. Silla felkapta a tekintetét a többi emberrel együtt az ég felé, ahol egy árny kúszott át lassan a nap előtt. Elnyelte a fényt, kísérteties félhomályt hagyott maga után.

– Ellopják a napot! – kiáltott egy nő, Silla pedig végre rájött, hogy napfogyatkozás van.

– Sunnvald megharagudott! – harsant fel egy férfi reszketeg, ismerős hangja. – Így mutatja meg, hogy helyteleníti a vérontást!

Silla szíve zakatolt, a pillantása a klaernar kapteinekre rebent, látta, hogy gyorsan jeleznek egymásnak a kezükkel. A három klaernar kiszakította az elkövetőt a tömegből, valahonnan onnan, ahol Silla nemrég az apját látta. Belemart a rémület, miközben a harcosok felrángatták a férfit az emelvényre, Silla pedig az arcába nézett.

Tolvik volt az.

Silla megkönnyebbülve fújta ki a levegőt, aztán megfeddte magát. Nem az apja volt, ez igaz, de Tolvik kedves, rendes ember. Feljött a torkában az epe, és képtelen volt elvenni róla a tekintetét, miközben a legmagasabb klaernar elvágta az egyik elítélt kötélekeit. A holttest hangos puffanással a földre zuhant, a végtagjai természetellenes szögben álltak. A kaptein kegyetlen ügyességgel odakötözte Tolvik csuklóját az oszlopokhoz.

Az öregembert azonban ez láthatóan csak még jobban feltűzelte.

– A régi istenek nem fogják tovább túrni! Már így is hosszú telekkel büntetnek minket!

– Csendet! – üvöltötte a kaptein, a tenyere megreccsent Tolvik arcán.

Tolvik pislogott, aztán eltökélten megvillant a szeme.

– Tűzzel fogják megtisztítani a földjeinket! Korábban is megtették! Újra megteszik!

Silla gyomra görcsbe rándult, amikor a második kaptein Tolvikhoz lépett, és szétfeszítette a száját. A levegőben megvillant egy penge, Tolvik sikolyai egyre élesebbé váltak, aztán elfojtott zokogássá tompultak. A kaptein a tömeg felé fordult, és nedves puffanás hallatszott. Felvillant Tolvik elgyötört arca, a szájából vér csorgott. Silla torkát émelygés fojtogatta. A nyelve. Kivágták a nyelvét.

– Van még valakinek olyan pogány gondolata, amit szeretne megosztani velünk? – üvöltötte a kaptein. A tömeg elcsendesedett, aztán az árnyék elhúzódott a nap elől, és a teret ragyogó aranszínbe öltöztette a fény. Nem volt helyes, egyáltalán nem illett ahhoz a komor hangulathoz, amely az udvarra telepedett.

– Csak egy igaz isten van! – kiáltotta a godi, és belevágott Tolvik vénájába. A könnyökéből vér csorgott az aranytálba. – Az istenek királya. A harcos isten.

Halálos csend töltötte be a teret, miközben a godi rúnajeleket rajzolt Tolvik homlokára, és kiöntötte a vért az oltárköre. A kaptein átadott neki egy páncélkesztyűt, ő pedig felvette, az acél karmok csillogtak az ujjain.

– Ő a fog és karmok istene. A neve Ursir!

Fordulj el!, biztatta magát Silla, de képtelen volt rá. Még akkor is bámulta, amikor felemelték Tolvik tunikáját, és a karmok belevájta a lágy húsba a hasán. Akkor is, amikor az öregember belei kifolytak, mint rózsaszín, kanyargó angolnák. Silla a csontjaiban, a lelke mélyén érezte a Tolvik sikoltásából áradó fájdalmat.

Még élt, amikor a tömeg kiözönlött a térről.

Még élt, amikor a hollók lecsaptak odafentről.

Élt, amikor lakmározni kezdtek belőle.

Silla próbálta mindezt kivenni a fejéből, minden erejével az előtte haladó lány kék szoknyájára koncentrált, követte a durván font fonalak vonalát, megszámolta az itt-ott felbukkanó lyukakat, amelyeket a konyhai tűzből felszálló szikrák hagytak maguk után. Kábultan követte a szoknyát végig a letaposott földúton, át a cölöpfalon, fel Gunnell jarl birtoka felé. Kész csoda, hogy a lába még mozgott, amikor ilyen zsibbadás lett úrrá a testén, az agya megdermedt.

Azt sem tudta, milyen messzire jutott, amikor tompa hang zsongott a fülében, és a szeme előtt megjelent egy apró, sárga-fekete folt. Egy újabb darázs? Silla pislogott, miközben a rovar pont az arca előtt zümmögött, és leült az orrára.

– Mi a...? – kezdte, és elhessegette.

– Vén bolond – motyogta Bera, elterelve Silla figyelmét a darázsról.

A gondolatai visszatértek a térre. Mi keríthette hatalmába Tolvikot? Okos, kedves férfi volt. Öngyilkosság a régi istenekről beszélni, felemlegetni Sunnvald nevét a klaernarok jelenlétében. Silla apja egyértelművé tette számára, hogy habár kötelességük leíróni a tiszteletüket a régi istenek előtt, ezt csakis zárt ajtók mögött tehetik. Amíg Ivar király ül a trónon, így kell lennie.

Tolvik elfeledkezett volna magáról?

Silla elméje visszatért a napfogyatkozásra. Most már semmi kétsége nem maradt, hiszen nem kellett ennél egyértelműbb jel arra, hogy ideje indulniuk. Ha tanultak bármit a múltból, akkor azt biztosan tudták, hogy a napfogyatkozás a sötétség előhírnöke, mindig elkerülhetetlen tragédia követi.

Elhaladtak a melléképületek mellett, és elértek a hosszúház ajtajába. Megálltak, várták, hogy Bera becsúsztassa a kulcsot a vaslakatba. Silla úgy érezte, mintha nem egy óra, hanem egy hét telt volna el azóta, hogy kiléptek a házból. Úgy sajogtak az izmai, mintha egész nap gyalogolt volna, önmaga árnyéka lett.

– Mármost – szólalt meg Bera, amikor beléptek a hosszúházba – ki kér egy csésze forró róát?

2. FEJEZET

Silla nekidőlt az istálló nehéz kőrisfa falának, és a csenevész árpameg rozsföldek felé nézett az apja magas sziluettjét keresve. Habár már elhangzott a hetedik harangszó, a nyári kései naplemente miatt még mindig világos volt a birtokon.

Az eseménydús reggel után visszatért a béke, a levegőben csak a lovak halk nyihogása és az istállóból felszálló, elfojtott beszélgetések hangja terjedt. Ennek ellenére Sillát gyötörte mindaz, ami korábban Tolvikkal történt. Lehet, hogy gyávaság, de akkor sem bírta rávenni magát, hogy bemenjen az istállóba, nem akarta látni azoknak az arcát, akik jól ismerték a férfit. Csak az apjára vágyott, hallani akarta a hangját, hogy megnyugodhasson, ő legalább jól van.

Silla kivette a hajából a bőrszalagot, aztán kibontotta a hátán lelógó hajfonatot. A fürtjei lazán felugrottak a vállához, ő pedig az ujjával kimasszírozta a fájdalmat a koponyájából.

Az istálló nehéz ajtaja hangosan becsapódott, mire Silla össze-rezzent, és hangosan levegő után kapott.

– Nem akartalak megijeszteni. – Egy sötét alak bukkant elő, irányt váltott, és felé közeledett. Silla hunyorgott, próbálta kivenni az arcát. Az alak lassú, imbolygó járással kilépett az árnyakból, ő pedig felismerte a patkolókovácsot. A férfi a szakállát vakargatva rámosolygott. – Hafnar lánya vagy, igaz? Katrin?

Silla egy pillanatig üveges szemmel bámult maga elé, aztán eszébe jutott, hogy Matthias jelenleg a Hafnar nevet használta.

– Istenek hamvai! – bukott ki a száján. – Olyan ijedős vagyok ma, mint egy mókus. Igen a válasz mindkét kérdésre. – A férfi ső-

tét, kedves szemébe nézett, amelynek a sarkába kiültek a szarkalábak a mosolyától. – Te pedig Kiljan vagy, igaz?

A férfi bólintott, és kezét nyújtott neki.

– Üdvözet!

Silla Kiljan tenyerébe csúsztatta a sajátját, a szemét lesütötte. A férfi leburnult keze hatalmas és izmos volt; az ő munkakörében biztosan megerősödik az ember karja. Kiljan a falnak dőlt Silla mellett, a lovak és a szénpor enyhe szaga áradt belőle.

– A konyhai kemencénél dolgozol?

– Igen. A kenyérfélék lett a feladatom, amit egyáltalán nem bánok. Tudtad, hogy kilenc különböző fajta kenyér van? A veknik, a laposkenyerek meg a serpenyős kenyerek mellett nem lehet unatkozni. – Észrevette Kiljan arckifejezését, és elhallgatott. *Már megint fecsegsz, szidta meg magát. Kérdezd őt magáról!* – És te lovakkal foglalkozol?

Kiljan bólintott.

Silla elmosolyodott.

– Jó lehet. Imádom a lovakat. Remélem, egyszer lesz saját lovam.

– Kiváló társaság.

– Magunk közt szólva, jobban szeretem a lovakat, mint egyes embereket – hajolt közelebb Silla. – Igazából sokakat.

– Egyet kell hogy értsek veled, Katrin. – Kiljan halkan kuncozott. – Hogy tetszik Skarstad?

– Ó, igazán kellemes! – felelte Silla, aztán összevonta a szemöldökét. – Habár ez a hét nem volt olyan kellemes. Hogy vannak a lovászok azok után, ami Tolvikkal történt?

Kiljan a földet bámulta.

– Komor a hangulat.

Silla átkarolta magát.

– El tudom képzelni. Jól ismerted?

– Már öt... hat télforduló óta dolgoztunk együtt. El sem tudom hinni.

Silla a homlokát ráncolta.

– Milyen borzalmas...

– Ideje mennünk.

Silla felkapta a fejét az ismerős hang hallatán, a tekintete összekapcsolódott a jégkék szempárral. Habár az apja úgy mozgott, mint egy fiatalember, a kora már kezdett megmutatkozni a szőke hajába és szakállába vegyülő ősz szálakon meg a sápadt homlokába vájódó ráncokon. Silla végignézett a testén: a sárfoltos szürke tunikája fölött bőrmellényt viselt, az övébe hevrítet, fejszét és töröket szúrt.

Apám sosem fegyvertelen, gondolta savanyúan. Gyerekkorában egyszer azon töprengett, vajon az apja a hevrítellel alszik-e, és hátahajtotta a takaróját, hogy kiderítse, de csak azt érte el vele, hogy vasmarok zárult rá durván a csuklójára. Miközben az apja szeméből kiszállt az álom, hosszasan mentegetőzött, és figyelmeztette őt, hogy soha ne ijesszen meg egy alvó férfit. Aztán megmutatta neki azt a hosszú pengét, amelyet csakugyan a párnája alatt őrzött: a kedvenc, csontnyelű hevríjtét.

Sillában feloldódott a feszültség, odalépett az apjához, és jó szorosan megölelte. Matthias nehéz karja köréfonódott, és ha csak egy pillanatra is, de a hét rondasága mintha szertefoszlott volna. Silka hátrébb húzódott, az apja pedig megfogta a könyökét és végigvezette az ösvényen a város szélén álló házuk felé. Silla visszapillantott Kiljanra, aki kinyitotta, aztán becsukta a száját.

– Holnap találkozunk, Kiljan – mondta az apja, a hangja zsembebb volt a szokásosnál.

Silla a homlokát ráncolta. Kurta és talán kissé goromba elköszönés volt.

– Üdvözlét, Kiljan! – kiáltotta át gyengén a válla fölött, és egy picit integetett.

Kifújg egy eltévedt hajfürtöt az arcából. Már húsz télfordulót megért, de még sosem csókolt meg senkit. És nagyon régóta nem volt igazi barátja. Szerette az apját. Biztonságban érezte magát, és vizsontszerették. Lehetne rosszabb is. Persze lehetne jobb is.

Vágyott valamire. Valami többre. Barátságra. Szerelemre. Élni akart. De hogyan is tehetné, amikor állandóan hátra kellett pillantgatnia a válla fölött, és az apjával úgy lebegtek át az életen, mint kísértetek a sötétségen? A túlélés volt az életcéljuk, megtették, amit kellett, hogy legyen annyi sálájuk, amennyi az életben maradáshoz kell, és sosem maradtak sehol három hónapnál tovább. Silla mindig talált munkát a konyhában a kemence mellett, az apja pedig általában egy gazdaságban dolgozott. Silla csodálattal nézte, ahogy Matthias minden új munkába és minden új városba azonnal, zökkenőmentesen beilleszkedett; azokra a sarki rókákra emlékeztette, amelyek bundája színt vált, hogy be tudjanak olvadni a környezetükbe.

Mostanában azonban aggasztó fáradtság ütött ki rajta, és Silla ettől egyre nyugtalanabb lett. Kimerítették az apját a munkával töltött hosszú napok a mezőn, ahogy az állandó utazás is. Nem folytathatják így örökre. Igazából biztonságra volt szükségük. Egy olyan helyre, ahol három hónapnál tovább megpihentethetik a fáradt lábukat.

– Silla, hallottad, amit mondtam?

– Attól tartok, megint álomba merültem egy pillanatra – ráncolta a homlokát a lány.

– Tartogasd az álmokat éjszakára, Holdvirág! – ugratta Matthias. – Azt mondtam, ideje elhagynunk Skarstadot.

Silla felsóhajtott, miközben ráfordultak a vinduri útra, és elindultak vissza az Olaf gazdaságában álló melléképület felé, amelyet jelenleg az otthonuknak neveztek.

Már korábban is rájött, hogy el fognak menni, de most, hogy az apja kimondta a szavakat, a várakozásába idegesség vegyült. Új kezdet vár rájuk, ami valami új ígéretét hozza magával. De mellette ott volt az út jelentette veszély, az éhség, a vízhólyagok és a kimerültség is.

Gyaloglás közben a földutat bámulta.

– Hová visz a legközelebbi utunk?

– Kopába.

Az apjára pillantott, és elnevette magát.

– Nagyon vicces, apám.

– Nem tréfálkoztam. Egy sólyom meghozta a régóta várt üzenetet, és Kopába hívott minket.

Silla az apja komoly arcát bámulta, de a gyomra kavargott.

– Kopába? Apám, az... legalább egy hónapig tartó út, nem igaz?

Az ajkát harapdálta. Matthias biztosan csak viccel. Talán a nap megzavarta a fejét. De amikor a férfi szemébe nézett, az tiszta volt, és fényes.

– Miért nem Reykjavíkba? Azt hiszem, az csak négy napos járóföldre van. Bera szerint ott csinálják a legjobb fűszeres mézbort a királyságban. Beállhatnánk dolgozni a mézborfőzőkhöz, és kiélvezhetnénk az életet.

Az apja azonban hajthatatlannak bizonyult.

– Kopa nagy kaland lesz.

Silla lekicsinyelő hangot adott ki. Kaland! Abból már elege lett az elmúlt tíz évben.

– Komolyan, apám. Ha kalandra vágysz, barangolhatnánk egyszerűen a Görbe fenyvesben. Az biztosan kielégítené a veszély iránti vágyadat. Vadászhatnánk vérszomjas erdei vadakra, mint a vámpírszarvasok és a vadfarkasok. – Egy pillanatra elhallgatott.

– Annyi település van Íslandban, miért épp Kopa?

Silla még abban sem volt biztos, hol helyezné el egy térképen. Csak annyit tudott, hogy északon van. Messze északon, habár nem annyira, mint Nordur földje, ami – ha jól emlékezett – olyan fent, északon fekszik, hogy a leghidegebb téli hónapokban mindössze egy órán át süt a nap. Nincs az az erő, ami odavonszolhatná.

Matthias komoly tekintettel a lánya felé fordult.

– Üzenetet kaptam, Silla. Megerősített házakat adnak ott azoknak, akiknek szükségük van rá. Biztonságos menedéket, ahol megpihenhetünk.

Silla hátrahőkölt. Egy megerősített ház. Igaz lehet?

Óvatosan közelítette meg a témát:

– Feltéve, hogy úgy döntünk, elmegyünk Kopába... és apám, kérék, halld meg, hogy a „feltéve” szóval indítottam... egyszerre kép-telenek lennénk eljutni odáig. A sóláink jóval azelőtt elfogynának, hogy odaérnénk. És azok az utak... Fárasztó utazás lenne, nem igaz?

– Nagyon – felelte az apja sóvárgó pillantással. – Fiatal koromban jártam egyszer arra. Ellovagoltunk Kopától egészen Sunnaví-kig. Másfél hónapig tartott az út... de Silla, olyan szép volt, hogy el sem tudod képzelni. Már régóta érzem az észak hívását, és ez az üzenet eldöntötte a kérdést. A szerencse Kopába vezet minket. A biztonságba. – A hangja reszketett, végül el is csuklott.

Silla keze szórakozottan a nyakából lógó fiolára rebbent, meg-simogatta a sima fémet. Ez az északi üzenetekről szóló beszéd a semmiből jött. Hogy gondolta az apja, hogy sólymokat küld... és egyáltalán kihez küldte őket?

– Nos – kezdte lassan, beszívta a fenyők és a boróka illatát, ugyanis az út két oldalát erdő szegélyezte –, ha a szíved Kopába hív, akkor induljunk el először Reykfordba! Útközben majd meg-beszéljük.

– Meg foglak győzni, Holdvirág – mondta az apja szeretettelje-sen, miközben átkarolta a derekát az erős karjával, és jól megszo-rította. Fél fejjel magasabb volt Sillánál, és az arcát most a lánya hajába hajtotta. – A nap első sugaraival indulnunk kell. Felvetted a bérédet?

Silla bólintott, megütögette az övéhez kötött bőrrerszényt, cső-rögtek benne a sólák meg a néhány kressen.

– Helyes.

Miközben az úton haladtak, Silla eltöprengett, ezúttal mi lesz a neve. Volt már Thordis, Ingunn, Gudrunn, most pedig Katrin. Talán az új helyen Atta lesz. Igen. Az Atta szépen csengett.

Szétfoszlottak a felhők, a napfény megcsillant a nedves túleve-leken meg az erdőtalajt takaró páfrányokon. Valahol messze a ma-

gasban felkiáltott egy madár, Silla pedig a nyakát nyújtogatta, hogy lássa. Hunyorognia kellett, és épp csak sikerült kivennie a hosszú fekete szárnyat, az íves sárga csőrét meg a fehér csíkot a farktollain.

Fekete sas, döbbsen rá elborzadva. Miközben megszorította az apja kezét, riasztó mértékig kiélesedtek az érzékei. Gallyak recscsentek el disszonáns hangot adva, Silla karján égnek álltak tőle a finom szőrszálak. Összerezzen a rémülettől, amikor a közelben felvisített egy bagoly.

– Silla? – kérdezte az apja, de elkésett.

Alakok léptek elő az árnyakból sötét ruhában, éles acélpengékkel, ruganyos mozdulatokkal, mint a farkasok. Mielőtt Silla és az apja bármit tehetett volna, körbevették őket.

Silla szíve összeviszsa kalapált, miközben felmérte a helyzetet: hat férfi fekete páncélingben, kétkezes bárdal és karddal felfegyverkezve. A szakállukat két egyforma fonatba csavarták, ahogy Ivar király hívei és az urkai társai.

Silla első gondolata az volt, hogy a klaernarok jöttek el érte. Elfogyott volna az ideje? Eljutott volna a fülükbe a menekülő lányról szóló szóbeszéd? Annak a lánynak a története, aki látja a láthatatlant? Skarstadban óvatos volt, de ostoba baklövészt követett el, amikor válaszolt a város főterén a szőke kislánynak.

Ezek a férfiak azonban nem viseltek üvöltő medvét ábrázoló váll-lapokat, az ő arcukra nem tetováltak karmolásnyomokat.

– Mit akartok? – kérdezte az apja. – Csak néhány érménk van, de megkaphatjátok.

A legmagasabb férfi előrelépett. Kócos barna haja volt, a szeme pedig fekete, akár az éjszaka.

– Nem a pénzedet akarjuk. – Összehúzta a szemét, az ajka aljas mosolyra húzódott. – Tudod, miért vagyunk itt, *Tómas*.

Silla összevonta a szemöldökét az ismeretlen név hallatán, de aztán oldódott a gyomrából a görcs: nyilván összetévesztették őket valakivel. Ám ahogy a pillantása az apjára rebbent, a gerincén jeges rémület futott végig.

Matthias arca holtfehérre vált, megingott a lábán.

– Tévedsz, a nevem Hafnar, nem Tómas. Ez pedig a lányom, Katrin.

A férfi hidegen, könyörtelenül felnevetett. Körülöttük sétálgattott, a szakállát simogatta.

– Bolondnak nézel? Már hosszú évek óta kereslek, Tómas, és ma elfogyott a szerencséd. Nem tudsz elmenekülni.

Silla a fülében hallotta a szíve lüktetését. Tévedés. Csakis tévedés lehet. De akkor miért fest az apja úgy, mint aki szellemet látott?

A törre gondolt, amit a bokájánál rejtegetett, és összeszedte a bátorságát.

– Ő nem Tómas. Rossz embert fogtatok el.

– Tómas, Tómas, Tómas... – cöcögött a vezető. – Csalódtam benned. Semmit nem mondtál el neki? – Kuncogva Silla felé fordította a fekete pillantását. – Felejtsd el, hogy ehhez az emberhez tartozol! Még csak nem is a rokonod, nem a te véred.

Silla tekintete az idegen és az apja között cikázott. Matthias nem nézett a szemébe, a lány pedig ebben a pillanatban meglátta rajta a beismerést, a megbánást és ami a legijesztőbb: a félelmet.

A férfi bólintott, mire két harcos előrerohant, és durván megragadták Sillát. Az apja felüvöltött, rájuk vetette magát, de még többen kapcsolódtak be a harcba. Reccsenés hangja visszhangzott az úton, ahogy az egyik férfi rácsapott Matthiasra a kézhátával, más harcosok pedig hátracsavarták a kezét.

– Ne! – Silla hánykolódott az őt foglyul ejtő harcosok szorításában, próbált eljutni az apjához, de a vasmarkok nem engedték.

A vezetőjük olyan közel hajolt Silla arca elé, hogy a lány érezte a savanyú leheletét. Összeszorította a szemét, próbált hátrahúzódní, de valaki a háta mögött előretolta.

– Ott van a sebhely – mormolta a férfi, a kesztyűs ujját végighúzta az apró, félhold alakú hegen a bal szeme mellett. – Ő az.

A harcos elengedte, Silla pedig pislogott, kétségbeesetten beszívta a levegőt, hogy lecsillapítsa a zakatoló szívét. Mi az örök tűz folyik itt?

A vezér Sillára bámult, az ajkán kegyetlen mosoly játszott.

– Signe királyné kerestet, te lány.

Silla pislogott.

– Csak a holttestemen át viheted el – fröcsögte az apja.

– Nem akadály, Tómas. Már rég meg kellett volna halnod – felelte a fekete szemű ember, Silla apja felé fordulva.

Ő azonban már kiszabadult a fogvatartói markából, kihúzta a hevrítjét a hüvelyéből, és a földre vetette magát. Olyan ügyes, gördülékeny mozdulattal szúrt felfelé a pengével, mintha alaposan begyakorolta volna. Csupán egy hajszálon múlt, hogy a vezért nem vágta meg a suhogó penge, Matthias pedig fürgén, ruganyosan talpra ugrott, a hevrítet egy új ellenfél nyaka felé lendítette. A harcos kifordult, épp csak elkerülte a pengét.

Silla hitetlenkedve nézte a férfit, aki felnevelte őt. A mozdulatai gyorsak, erősek, begyakorlottak voltak. Az apja viharos vad-sággal forgatta a hevrítjét, és könnyedén kikerülte az ellenfele támadását, ő pedig képtelen volt összeegyeztetni ezt a harcost azzal az emberrel, akit ismert, azzal a gyengéd óriással, aki a földeken dolgozott, és szív alakú köveket hozott neki haza.

Az erdő meglevenedett a kiáltásoktól és a viharos küzdelemtől. Silla karja kiszabadult, amikor az egyik fogvatartója az apja felé vetette magát. A lány támadásba lendült, belevágta a csizmáját a másik fogvatartója lábfejebe, és kicsavarodott a markából. Lekuporodott, megmarkolta a bokájához rejtett tört, és megrántotta – de hiába. Csalódottan felnyögött, újra meghúzta a makacs nyelet, de nem engedett.

A szeme sarkából látta, hogy az apja négy férfi ellen viaskodik, a haja lebeg, a hevrítje olyan gyorsan süvít a levegőben, hogy szem képtelen követni. Émelyítő puffanás vonta magára Silla figyelmét: egy férfi a földre zuhant. Az apja villámgyorsan felkapta az elesett

harcos bárdját, és olyan erővel csapott le vele egy újabb ellenfélre, hogy áthasította a páncélingét. Az áldozata metsző jajgatással összerogyott, Matthias pedig már ki is szabadította a fegyvert a törött szegecsek közül, és hátrarúgta a harmadik támadóját.

A pánik, a felfordulás és a szíve dübörgése mögött Silla hallotta a fejében az apja szavait: *Ígérd meg, Holdvirág! Ha megtámadnak minket, elfutsz. Ne próbálj harcolni! Ne hagyd, hogy elfogjanak!*

Silla felnézett a fenyves árnyaira, aztán felpattant a guggoló helyzetéből, és megindult a fák felé.

Két lépésre jutott.

A semmiből kivágódott egy kar, megmarkolta a torkát, erősen megszorította. A lendület vitte tovább a testét, a lába a magasba repült, miközben a támadója karja hátrarántotta a kemény mellkasára.

– Hová szaladsz? – kérdezte egy rekedtes hang: a vezéré. Silla ereiben megfagyott a vér. – Ne félj! A királyné nem fog megölni. Legalábbis nem azonnal.

Silla szeme kigúvadt, miközben levegő után kapkodott, és kétségbeesetten mardosta a torkát szorító kart meg a háta mögötti arcot. A körme emberi bőrbe vájódott, belemart. A férfi elkáromkodta magát, de az egyik karja még jobban szorította Silla torkát, a másik pedig most a derekára fonódott, leszorította a kezét. A lány úgy rugdosott és csapkodott, mint egy szabadulni vágyó állat, de nem sikerült enyhítenie a szorításon.

A csata hangjai elcsitulnak. Az idő elveszítette az értelmét. Az egész világ egyetlen pontra szűkült: a nyakába hasító fájdalomra, az eszelős kapkodásra, hogy lélegzethez jusson. A szeme előtt hullócsillagok táncoltak, a látótere széle elhomályosult, rátelepedett a sötétség.

Összecsuklott.

Vörösben úszott előtte a világ.

Aztán elnyelte a sötétség.

A föld szaga. Rezes íz a szájában. Hatalmas súly a testén. Szakadozott, levegő után kapkodó hangok.

Olyan hirtelen tért vissza az eszmélete, mint a nyári vihar. A saját hangját hallotta. Kétségbeesetten, hörögve szívta be a levegőt, a szeme előtt fények villóztak. A nyaka és az arca égett, lüktetett.

Silla felmérte a helyzetet. Egy árokban feküdt, csapdába esett valami nehéz alatt. Amikor oldalra fordította a fejét, felfordult a gyomra: nyitott, élettelen, fekete szempár meredt rá. Addig mocorgott, amíg meg nem látta az apja fejszójét a férfi koponyájában. Silla mozdulatlanra dermedt. A többiek vajon nem látták meg őt? Halottnak hiszik? Ám a kardok csapdosása, a nyögések és a kiáltások mostanra elhaltak. Túlvilági csend telepedett a tájra.

Olyan hangos csend, hogy Silla füle belefájdukt.

– Apám! – szólalt meg rekedten. Eszelős erővel robbant szét a végtagjaiban az energia, életre kényszerítette őket. Addig vonaglott, amíg ki nem szabadult a rajta fekvő férfi alól.

Talpra állt, és végignézett a vinduri úton.

Halottak. Mindenütt.

Rémálom volt, rettenetes rémálom, amelyből sehogy sem bírt magához térni. Hullák heverték szétszórva az úton, hollók lakmároztak belőlük, a levegő vibrált a döglegyek halk zümmögésétől. Silla átlépett egy levágott kéz fölött, a madarak dühösen felrebbentek a közeledésétől, elhaladt egy férfi mellett, akinek a nyakába félig belefúródott egy hevrít pengéje. A figyelmét nedves, fulladozó hang vonta magára, Silla pedig bemászott a véres emberi maradványok közepébe, ahol egy ismerős alak feküdt mozdulatlanul.

Az apja törzsének legalább négy pontjából rozsdavörös vér szivárgott. Holttestek vették körbe, az egyikük Matthias lábán feküdt, a testét keresztül szúrta egy kard, a penge vége kiállt a hátából.

Sillán előmlött a megkönnyebbülés, látva, hogy az apja mellkasa emelkedik és süllyed, habár a vér minden lélegzetvételnél szivárgott a sebeiből.

– Apám! – kiáltotta. Megpróbálta lelökni róla a holtat, de a test meg sem mozdult.

Silla térdre zuhant az apja mellett, a kezét a férfi arcára nyomta. Ez az ember egyáltalán nem úgy nézett ki, mint az apja. A fejét alvadt vér foltozta, a haja összecsomósodott, és vörösnek tűnt. Ez lett abból a békés, gyengéd óriásból, aki felnevelte. Hogy történt? Könnyek csordultak ki a szeméből, nedves csíkokat rajzoltak az arcára.

– Apám! – suttogta.

Az apja szemhéja felrebbent.

– Silla... – hörögte. Ez a hang nem volt természetes, egyáltalán nem.

– Apám! – zokogta Silla. – Apám! Életben vagy! Rendbe fogsz jönni. Keresek neked egy gyógyítót, és idehozom hozzád.

– Holdvirág! – mondta az apja. – Nem. Az én sorsom megpecsételődött.

Silla torkát fojtogatta a sírás.

– Nem, apám, nem szabad...

Matthias felemelte a karmazsinvörös foltokkal borított ujját a lánya ajkához, ő pedig visszanyelte a kitörni akaró hangokat.

– A hevrítem – nyögte az apja, Silla pillantása pedig hullárról hullára rebbent, amíg meg nem találta: a fényes csontnyél egy harcos nyakából lógott ki. Többször is meg kellett rántania, mire sikerült élmélyítő, nedves hanggal kiszabadítania a pengét, de visszanyelte a torkából az epét, és az apjához sietett. A sós könnyek csípték a nyelvét, miközben az elefántcsont nyélre szorította az apja kezét: ez a fegyver fogja megvédeni, miközben átkel a túlvilágba, és letelepszik a csillagok között. – Tudnod kell – suttogta az apja –, hogy úgy szerettelek, mintha a saját vérem lettél volna.

Döbbenet rázta meg Sillát a vallomás hallatán. Matthias köhögött, a lány arcának forró vércsepp csapódott.

– Matrac... – Az apja szempillája remegett, miközben szakadozva beszívta a levegőt. – Ágy... Menj Kopába! – Reszketegen

újra beszívta a levegőt. – Ne hagyd, hogy a királyné elfogjon! Túl-élő...vagy. – Nedves köhögés szakadt ki belőle, Silla egész bőre úgy bizsergett tőle, mintha belemartak volna a gerincébe. Elborzadva nézte, ahogy az élet kiszáll az apja szeméből.

– Ne! – Az ölébe húzta a férfi fejét, a haját kisimította az arcából. A mellkasát csendes zokogás rázta, miközben magához ölelte az egyetlen embert, aki mellette állt ezen a világon. A könnyei a halott vérfoltos arcára csepegtek, csíkokban lemosták, ahogy végiggördültek rajta.

Megreccsent egy faág. Silla tekintete az erdőre rebbent. Valószínűleg egy állat vagy egy pajkos erdei szellem volt, de nem kockáztathatott. És habár szerette volna átölelni és meggyászolni az apját, tisztességes temetést akart adni neki, nem volt rá ideje.

El kell menekülnöd!

Az agya egy primitív része átvette az irányítást. Silla kivette az érméket az apja zsebéből, és felállt.

Futásnak eredt.

3. FEJEZET

Ahogy a melléképület ajtaja a falnak csapódott, Silla lába összecsuklott, a lány rázuhant a ledöngölt földpadlóra. Az ereiben zatkoló energia mostanra elhagyta, az érzékei úgy eltompultak, mintha víz alatt lenne.

Az apró kunyhó Vörös Olaf birtokának a szélén állt, korábban földműves thrallok elszállásolására használták, amíg új házat nem építettek nekik. Egyetlen helyiségből állt, a közepén vas főzőedény lógott szögletes tűzhely fölött. A szoba fennmaradó részét gyéren rendezték be. Az egyik oldalon egy láda állt, szalmával tömött matracok heverték a szőrmék és a gyapjútakarók kupaca alatt, a másik oldalon pedig egy kecskelábú asztal kapott helyet a két oldalán padokkal, a fej fölötti polcokon ételek sorakoztak. A legfelső polc lett a rögtönzött házi oltáruk. Leégett gyertyacsonkok sorakoztak rajta kenyérvégek és két pohár mézbor előtt: az egyiket az isteneknek szánták, a másikat a szellemeknek. Silla kétségbeesetten nézett körbe a szobában. Huzatos volt, és szegényes, de az övék... legalábbis néhány röpke hónapig.

Az ujjával végigtapogatta a nyakát és az arcát, hogy felmérje az állapotát. Éles fájdalom hasított bele a szeme alatt és a torkánál megduzzadt húsba, jelezve, hogy komoly zúzódásokkal kell számolnia. Engedélyezett magának pár percet, hogy összeszedje a gondolatait, és a történetek be tudjanak ivódni a csontjáig. Tudta, hogy az apja meghalt: látta, amikor a mellkasa utoljára emelkedett fel és süllyedt le, nézte, ahogy az élet kiszállt a szeméből. Ennek ellenére figyelt, hátha meghallja a neszeit. Most már bármelyik pillanatban dobbanhat a csizmája. A karjába kaphatja őt, és akkor minden rendben lesz.

Silla szemét elöntötték a könnyek, kicsordultak az orcájára, de dühösen lesöpörte őket. *El kell menned innen!*, emlékeztette magát, de olyan ködös volt a feje, hogy gondolkozni is alig bírt.

– Nem tudtad előhúzni a törödet – jegyezte meg a kislány a szoba sarkából, kirángatva őt a gondolataiból. Silla bosszús pillantást vetett a gyerekre, aztán a saját remegő kezére nézett a kunyhó halvány fényében. Elkecseregetten látta, hogy rákenődött az apja vére.

A királyné nem fog megölni. Legalábbis nem azonnal. A harcos szavai a koponyájában visszhangzottak, Silla pedig összeszorította a szemét.

– Miért akarja a halálokat a királyné, Silla? – kérdezte a szőke kislány.

Silla mellkasa már a gondolattól is elszorult.

– Elég! – nyögte. – Koncentrálnom kell. Gyorsan kell cselekednem.

Odament a vízzel teli vödörhöz a tűzhely mellett, és ledörzsölte a vért a kezéről meg az arcáról. Talált maga mellett egy darab vásznat, szárazra törölgette vele az arcát, aztán szibbadtan rábámult. Reggel azzal a vászonnal törölte el a táljukat étkezés után, és még mindig ott hevert.

Az egyszerű kunyhójukban minden úgy maradt, ahogy reggel hagyták. Az apja kék tunikája kiterítve hevert az ágyán, a farkasbőr kesztyűje lelógott az asztalról, hogy megszáradjon, a szív alakú kő pedig, amelyet a férfi a mezőről hozott neki, Silla ágya mellett hevert. Hogyan maradhattak ezek a részletek változatlanok, amikor az életében minden más összeomlott?

Összegyűrte a vásznat, és elhajította, de most nem volt idő mérgelődni.

– A matrac – mondta a kislány az ágyra mutatva.

Silla az ajkát harapdálta.

– Valamit... elrejtett alá?

– Imádom a rejtvényeket! – kiáltotta a kislány, és összecsapta a tenyerét.

Silla az ágyak felé ment, furdalta az oldalát a kíváncsiság. Lehúzta a szőrméket az apja fekhelyéről, és félretette. Az ujjait befúrta a matrac alá, keresett valami nem odaillőt az alatta húzódó deszkákon, de semmit sem talált. Miután a saját fekhelye alatti rejteket is átkutatta, szintén eredménytelenül, az jutott eszébe, hogy talán csak egy haldokló zagyva képzelgését hallotta.

– Na és ha a matracban van? – kérdezte a szőke kislány a könnyökét vakargatva.

Silla megrántotta a csizmájába rejtett tört, és bosszúsán észlelte, hogy most könnyen kiszabadította.

– Átkozott vacak – mormolta, és dühösen rámeredt.

Végighúzta a pengét az apja matraca szélén, aztán belenyúlt a szalmába. A keze szinte azonnal rázárult valami szilárdra, és egy durván szőtt szütyőt húzott ki belőle.

Átszelte a szobát, és az asztalra borította a tasak tartalmát. Só-lák és kressenek potyogtak ki belőle, majd ahogy felfordította a szütyőt, észrevette, hogy valami az aljára tapadt: egy apró, négyzetre hajtogatott pergamen. Óvatosan szétnyitotta, és hangosan felolvasta.

Tómas!

Mélységesen sajnálom, hogy ilyen későn válaszolok. A Mossarokk üzenőhelyét már régóta nem használják, és járőröző lovasok találtak rá véletlenül a leveledre – szerencsére a mi szövetségeseink. Eysriben sok a föld a segítségre szoruló menekültek számára. Gyertek el Kopába még a tél beállta előtt, és szerzünk neked meg a lányodnak egy megerősített házat.

Keresd Skeggagrimet a kék ablaktáblás házban, a Sárkányodú Fogadó mellett, Kopában, Eysriben!

Sok szerencsét az útra!

Barátod

– Skeggagrimet? – ismételt a szőke lány az asztal szélét markolva Silla könyökénél. – Úgy hangzik, mintha egy szkáld meséjének a szereplője lenne. Mondjuk egy troll.

Megfordította a pergament, hátha talált rajta még valami információt, de a másik oldala üres volt. Akármennyire is utálta a gondolatát annak, hogy ilyen messzire utazzon, csábította a biztonság lehetősége. Jobban csábította, mint... igazából erre vágyott a legkétségbeesettebben az egész világon, és most itt hevert előtte tintával leírva.

– Azt hiszem, Kopába megyek.

– Kopába megyünk? – kiáltott a kislány. – Kaland, de jó!

Kopa nagy kaland lesz, mondta az apja korábban. Silla szemébe könnyek gyűltek, de rákényszerítette a testét, hogy mozgásba lendüljön.

Miután újra összehajtogatta a pergament, visszadugta a szütyőbe az asztalra borított érméssel meg a táskájában őrzött pénzzel együtt. A szütyőt aztán bedugta a vászon alsóruhájába, az ujjával kitapogatta a zsebet, amelyet belülré varrt, a csípője mellé. Elég sok időt töltött már Sudur útjain ahhoz, hogy tudja: az értékeket mindig elrejtve, biztonságban kell tartani.

Miután visszament az apja ágyához, Silla belemarkolt a durva gyapjútunikába, képtelen volt ellenállni neki. Az orrához húzta, és beszívta az apja illatát, aztán a mellkasára ölelte. A tunika őrizte mindazt, ami a férfiből még megmaradt. Ostobaság volt – hiszen nem volt sok helye –, de akkor is belegyömöszölte a ruhaneműt a kenderzsákjába.

Elvette a szív alakú követ az ágy mellől, és végighúzta az ujját a sima felszínén. Azt is beledobta a zsákba. A ládától az ágyához ment, és kivett egy alsóneműt, egy vastag, gyapjú kötényruhát, egy agancsból faragott fésűt meg a vörös köpenyét. Az ujjai végigsimították a szőrmével szegélyezett kapucnit. A vörös nem az a szín, ami segít láthatatlanná válni, de a köpeny vastag volt, és bélelt, ahová pedig ő készült, ott szüksége lesz meleg ruhára.

Ezt követően a kamrapolchoz ment, felkapta a vízestömlőt, a fekete kenyeret pedig becsavarta egy darab vászonba. Almát, répát, kemény sajtot és füstölt jávorszarvashúst dugott a zsákba. Rábámult a rögtönzött oltárra állított felajánlásokra, és megdermedt. *Nem sokat segítettek*, gondolta, aztán összevonta a szemöldökét.

Az istenek nem úgy működnek, ahogy várnád, Holdvirág, mondta neki régen az apja.

Nagy sóhajjal lesöpörte a kenyérmorzsákat a földre, a gyertyákat áttette a kamrapolcra, a mézbort pedig beleöntötte a mosóvödörbe, eltörölve ezzel minden bizonyítékát annak, hogy a régi isteneket imádták.

Megmarkolta a kis fadobozt, amely az ütött-kopott tálak mellett hevert. Lehúzta, felpattintotta a fedelét, és belenézett. A tekintete megakadt a girbegurba zöld levelek kupacán. Felemelte a fiolát a kulcscsontjáról, kihúzta belőle a dugót, és annyi levelet gyömöszölt bele, amennyi csak belefért, majd a dobozt is beledobta a zsákjába.

– Most is bevehetnél egyet – javasolta a lány. Silla az ereiben érezte a vágyakozást.

– Hamarosan – suttogetta, és végignézett a szobán. Az épület még mindig nyugodt és csendes volt, a lemenő nap halvány fénye beömlött a nyitott ajtón.

Kintről hangos reccsenés hallatszott. Silla ledobta a zsákot, bebújt a pad alá, és lejjebb húzta a báránybőrt, hogy ne látszódjon. A padlón egy alma gurult át imbolyogva, Silla szíve úgy vert tőle, mint egy harci dob.

Miközben várt, a lélegzetvételét számolta.

Egy. Kettő. Három. Négy. Öt.

Semmi. Az épületben csend honolt. Nem történt semmi. Silla erővel nagy levegőt vett, aztán feltápáskodott a padlóról.

A vinduri úton mászkáló állatokra gondolt, a vadfarkasokra, amelyek üvöltését a legutóbbi teliholdkor hallotta, meg a medvékre, amelyek az út mentén végig letépték a karmukkal a fák kérget.

Az erdőben még náluk is rosszabb teremtmények ólálkodtak, a rémálmok szüleményei. A vámpírszarvasok csordában vadásztak, kiszívták az áldozataik véréét. Aztán ott voltak a farkaspókok meg más lények, amelyeknek a nevét meg sem akarta tanulni.

– Fegyverre lesz szükséged – mondta a kislány morcos képpel, a vékony karját összefonta a koszos hálóingén.

Silla lepillantott a bokájára, ahová újra visszadugta a törét.

– Hasznavehetetlen, utálatos holmi – motyogta keserűen Silla. Milyen értelmetlen tört hordani magánál, amikor a szükség idején képtelen előhúzni! Ez a védelemnek csak illúziója, hamis biztonságérzet. Átvette a zsákot a vállán, és még egyszer körbenézett az épületben. A kétségbeesés és a gyász már a torkát kaparta, de visszanyelte.

Kilépett a nyitott ajtón, szétnézett mindkét irányba, aztán kibámult a vinduri út felé vezető ösvényre.

Az ég sötétebb lett, de a felhők szétoszlottak, és a lemenő nap aranyló fénybe vonta az előtte húzódó utat. Balra kanyarodott, vissza a kunyhó háta felé, ahol az apja az Olaftól kapott szerszámokat tartotta. Silla megsimította a fogókat, a bárdot, a fémfűrész. Megállapodott a kalapácsnál, megsimította a fa puha ívét, a súlyát latolgatta. Nem túl nehéz, de van annyi súlya, hogy sérülést okozhasson.

– Tökéletes – mondta a kislány. – Ideje indulni.

Silla kikanyarodott az épület elé, vett egy utolsó nagy levegőt a kunyhó lépcsőjén, a régi élete nyújtotta ismerős kényelem és az új, idegen élet veszélyei közötti küszöbön. Aztán elindult. Végigsétált a fénytől ragyogó ösvényen, ráfordult a vinduri útra, sietve maga mögött hagyta Skarstadot, az apját, a darabokra tört életét.